

Kumpanya

– HayrettinYazcı · 20 Ocak 2010

Keser şeyda bülbülü, görünür kaç hal ile,
Sonra kaçar kendinden, söyleşir balbal ile...

Zemmeyle de ziyayı, yareder karanlığı,
Sonu gelir dünyanın, bitmez gönül darlığı !...

Ekmez İrem Bağı'nı, gider şekere Şam'a,
Savurur bir samyeli, fitneyi yapar mama !...

Açar elini göğe, himmet edecek Allah,
Allah yarattığına, derken, haşa illallah !...

Önce suları keser, sonra çıkar duaya,
Zindan eder dünyayı, gözünü diker aya !

Falcıya koşar ansız, kelim kelim yalelim,
Basarken kahkahayı, ardından aklıselim...

Satarken üç kuruşa, şerefini, şanını,
Kendi mecalisiz düşüp, bekler Nuh Tufanı'nı !...

Bunca varlık içinde, yediğin insan eti,
Tufanlar yetmedi mi, beklersin kıyameti ?!

Aklı, akledemeyen, şaşarım ben bu akla;
Hak aramaya çıkar, hangi yüzle, ne hakla ?

Acır da halimize, öter kınalı keklik,
Dünyadan öğrendiği, yalnızca bir döneklik !

Pazarlıksız alırken, karanlığı parayla,
Dalga geçer güneşle, oynaşır hergün ayla !

Var gücüyle asılıp, çeker kendi ipini,
Kıracak gönül kalmaz, kırar sirke küpünü !

Asar sonra boynuna, ziller yapıp zulümden,
Önce yangın çıkarıp, koparmak ister gülden...

Ateşe verdik; seyret, yanıyor bak dünyamız,
Geç kalma, sen de katıl, başlıyor kumpanyamız !...